

EL MAR

Mai m'havia parat a mirar la immensitat del que anomenem mar, però un dia ho vaig fer.

La primera vegada que ho vaig tastar no sabia el que m'havia perdut fins llavors, el que mai m'hauria imaginat és que se sentiria d'aquesta manera. Soc una persona del més normal físicament parlant, que no crida massa l'atenció. La majoria de la gent no s'atura a conèixer una persona i saber què pensa, què sent... però jo em sentia amb consonància amb cada part d'ell. Podia sentir la seva olor, el seu tacte, la seva immensitat, la seva foscor i la seva claror... tot plegat em dona i em donarà la felicitat sempre i en cada part de mi.

El mar és la por, por al desconegut, por a la profunditat. Mai abans havia sentit el seu fred i la seva calor, la seva bellesa fins aquell tres de setembre en què vaig poder tastar i gaudir la seva proximitat.

El que per a mi, al principi, era por va esdevenir en desig, un desig potent i seductor.

Cada vegada que estava amb ell podia notar com el tenia entre els dits, com l'obtenia i a la vegada el perdia, per moments. Moments molt llargs i aclaparadors. Cada cop que ensumava la seva olor, sentia com em recorria per tot el cos un sentiment de plenitud.

Aquests sentiments es veien afectats quan no estava amb ell, quan no estava amb els seus peus, quan sentia que no el podria tornar a veure. Però, al final, sempre tornava.

Tota aquesta eufòria i aquest patiment valien la pena perquè sabia que el tornaria a veure, a senti-lo, a tastar-lo, a ensumar-lo.

Vull que sàpigues que aquests sentiments s'alimenten de tu. Que tota la felicitat que tinc i tota la positivitat que em transmetes és gràcies a tu i només a tu.

Al final me n'he pogut adonar. Tots aquests sentiments van dedicats plenament a tu i tot i que no he dit el teu nom, ni he descrit el teu aspecte la comparació amb l'oceà ha sigut la millor que he trobat per a descriure't.

Ariadna López Díaz

3r d'ESO B

